

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59)

Szénporos sorok...

Metafora, hasonlat, rímek, meg szófaj...
Mi a bánat! Hogy mivé lettem... Verset írok!
Honnan lett bennem ez a fura vágy, az óhaj?
Valamit hagyni, ha halok, talán ebben bízok.

Úgy érzem én, most írnom kell! De miért, mi végre?
Hol mérgezett meg vajon a vers, a szép szó maga?
Megfogott a szavak zenéje, sorok szépsége,
de hol ragadt rám a vágy, a költészet önmaga?

Az én szívem már élteben a föld alá költözött,
ott nem csattogott rímeket a kaparó.*
A szénfal a hasonlatokban szűkölködött,
nem rejtett verslábakat a földtakaró.

Bányák mélyén a szénpor ragadt rám, meg néha kőpor,
verset sem szavaltam akkor... néha tán egymagamban,
zenélt alá... napra tartva... szalagon a görgősor.
Született dal akkor? Talán igen: legbelül, magamban.

Ha nem is díszesek soraim, nem ül néha a rím,
lehet, kérgesebb a lelkem, nyikorog, zörög a szó,
nem virágosak soraim, nem mindig szívárvány a szín,
verselő bányász ritka, kevés a versre csákányozó.

Még nehezen járom a rímek, a szavak labirintusát,
nekem ott lent a csákány kérgesítette a lelkem.
Nem tanultam a szépírást, nem érzem a ritmusát,
ezért bizony recsegeve ír még a penna a kezemben.

De ha szívet talál egy-egy szó, az már nekem öröm.
szérintáival jegyzem érzéseim sorait azoknak,
– ha nem is tökéletes, de a lelkemből jön –
akik megtisztelnak azzal, hogy olvasnak.

Tiszteltem a bányában lent a pajtásaim, társaim,
mert segítséget, támaszt csak tőlük remélhettem.
Most éppúgy tiszteltem azokat, kik néha olvasnak,
mert nekik köszönhetem azt, hogy most én létezem.

*kaparó= bányabeli szállító berendezés

Völgy, szerelem, rom...

A völgy előttem némán hallgatott,
avaron halkan neszezett léptem,
hallgatott az erdő, néma a rom,
csendesen a régi padra ültem.

A néma erdő fogadja fájdalmam,
te végleg elmentél, már belátom.
Avarral vegyül a szívfájdalmam,
vigyázza magányom a vén várrom.

A csend szűri a nap őszi melegét,
távolban madarak, vadak neszeznek,
felém küldi a múltam leheletét,
mellém az emlékek telepednek.

Valamikor a boldogság völgye volt,
kéz a kézben, veled együtt jártam itt,
ölelésed éreztem, karod átkarolt,
szerelmes voltam, aki benned hitt.

Most alakod felsejlett itt mellettem,
bár már kezedet hiába keresem.
Itt hagytál, hiányzol nagyon, kedvesem,
nélküled fáj, keserű az életem.

Elhagytál, megcsaltál, végleg elmentél.
Mondd meg! „Ki kérte forró haragod”... *
Nem kértelek arra, hogy nekem legyél,
téged „szeretni ki bujtogatott?”... *

Tudod, fáj, és mégis vonz ez a hely.
Itt nem látszik, hogy könnyezem. Hagyom...
még gyötri életem a fájó sebhely,
folyik a fájdalom könnye végig arcomon.

Már nincs ereje a szívnek és napnak,
lassan mind a kettő nyugovóra tér.
Itt hagyom bánatom a völgynek, a várnak,
szerelmünk emléke amíg élek, elkísér...

* Asszociáció Váci Mihály: Te bolond című verséhez

Próbálkozom, mert vagyok.....

Falhoz vágtam őket. Versek kivégezve.
Ott szétfröccsentek a mondatok, a szavak
ronda foltot hagyva, cseppekben vérezve,
mint a hányadék mocskolták be a falat.

Volt, hol vérrel mázoltak, volt, ahol szénnel.
Széthulló versekben fulladtak a címek.
A földön mint szennyes patak, úgy folytak széjjel
padlón sárban fetregő szavak és rímek.

Semmi nem volt tiszta, kerestem szépséget.
Amit eddig írtam, az csak nekem támasz,
szétszakadt szófoszlányok, gyötrő kétségek,
billegő rímképlet, nevesincs szókatyvasz.

Nem elég, ha lelkem adom szívvel együtt.
Az nem költészet, az csak közlés és panasz.
Ha vagyok poéta, akkor legyek mindenütt,
de hogy költő legyek... az még sok-sok tavasz.

Lesz-e olyan, hogy úgy látom a sorokat,
mint mikor festő nézi képét a vásznán?
Tudok-e színt adni a gondolatoknak,
költőként pihenhettek-e Múzsám vállán?

Későn mérgezett meg a dal, a toll is új,
sokat már nem várhatok, csak kevés tavaszt.
De még bakancslistámon a szél felém fúj
dalt, verset, egy új életet, egy új szakaszt.

Akkor, mikor versem összeáll egy képpé,
falhoz vágom, ragad, mint seben a tapasz.
Mondatok, szavak formálódnak meg... széppé,
mondhatom tán: költőként most vagyok kamasz.

Addig csak álmodozom, versem csak dadog,
a listán van még egy vágypont: addig nem halok...
Könyv szagát érzem, érzem a nyomdaszagot,
ha elérem, akkor félig költő vagyok.

NYOLCSOROS ÉRZÉSEK...

„örökre”

Egymásba belegyökereztünk, összenőtt a lelkünk,
akkor, ott térben, időben egy test, egy lélek lettünk.
Talán még szívünk is egy, hiszen ma is együtt dobog,
nagy viharok már elmúltak, most csendes eső kopog.
Élteti a földet, ami nélkül én nem létezem,
te vagy már csak nekem, ami még éltet itt, kedvesem.
Vagy te a föld, az eső, te vagy éltető elemem,
nélküled nincs élet, elszakad éltető gyökerem...

„h a z a”

Négy betű csak, de így sorba írva legszentebb
szó, mi számodra létezhet. Ezt kell érezned!
Ha himnuszát énekled... ha földjét érinted,
nyughelyed ő adja, örzi apádat, anyádat,
itt van gyökered, örököd, itt gyötör a bánat.
Világon bárhol is élsz, érte mondd imádat,
akkor is, ha távol szerencsédet megcsináltad.
Magyar vagyok, úgy is halok. Hirdesd a világnak!

„bányát álmodtam”

Ráncokból már kikopott lelkem még szénporos,
„Jó szerencsét!” szív őrzi még bányászmúltamat.
Ami megmaradt: emlék, egy korsó, egy fokos,
álmom felidézi sokszor az elmúltakat.
Olyankor kaparó zörög... rugdal a géplánc,
elhangzik: vigyázz, robbantás! ...segíts már, pajtás!
Képek sora... egy erős kötés, mint a szénlánc.
Bezárt tárna, kihaló szakma... Néma főhajtás.

„berekben”

Itt ülök, ahol egykoron az öreg „lápi csősz” járt,
berek felől halk léptekkel lopakodik a tavasz,
álmom volt látni egyszer a Kis-Balaton világát,
vagyok én képzeletben most itt a szertelen kamasz.
Égen madarak húznak tova, a vízen hal loccsan,
róka szemez velem, észrevesz... odébbáll, a ravasz.
„Tüskevár” romjai felől a letűnt idő meg-megmoccan,
„Tutajos” lelkemen, „Matula” szívemen megül a tavasz.

„tél a kertben”

Nem mozdul a kert, az ágyás a télben,
álmodoznak szebb napokról a magok,
tetemmé váltak a kémény alatt lógó,
cseppenként elolvadó jégcsapok.
Kertben egyedül vagyok, alig létezem,
ég alján már a pára, a köd terem,
kiáltok a nap után, át az éteren:
siess, tavaszom, mert a napot éhezem!

„lázalom”

Valami álmohajóra felszálltam lázam ködén,
valami bársonypuha, megfoghatatlan volt a fény,
a hajóm a semmi vízén úszott. Én meg csak álltam.
Kint a parton szeretteimet és magamat láttam.
Összszavarodott álmok, képek az életemből,
végtelen csend, néma kiáltások a végtelenből.
Valaki intett felém. Vártam én. Álltam ziláltan.
Lázam elmúlt. A hajó nélkülem ment el. Kiszálltam.

„ki fogja...”

Alázatosan morzsolgatom ujjaim között
a múlt idő beteljesületlen perceit,
a bánat megölel, az öröm már elköltözött,
ráncaim a homlokomon őrzik az éveim terheit.
Elöttem még az út, talán vigyázza még fentről anyám,
lelkemben lisztté őrlődik a gyász, fáj a magány.
Igaz tündérlelke hiányzik, nélküle árva a tanyám...
Ki fogja kezem, ha halok, hogyha nincs édesanyám?

„fény, árnyék, folyó”

Az élet nem más, mint fények és árnyékok játéka.
Egy folyó az élet vásznán, már messze van forrása.
Csordogálva fakad, gyermekkor... szépségek tájéka,
gátak közé szorítva, küzdés... sötét az árnyéka.
Átfolyik szíveden, vidám szín jelzi az örömet,
sötét színek tónusa festi a gyászt, a könnyeket.
Észreveszed, lassan nincs szín, ami van, az csak árnyék,
partján a fény, néhány villanás, neked már ajándék.

Nyári eső illata...

Nagyon szeretem a nyár illatát
zápor után, ami elverte a port.
A frissen lekaszált széna szagát,
amit rengeteg panelerdője
felett a kóbor szellő végighord.
Olyankor nem csak illatokat hoz,
emlékeket is, boldog gyerekkort:
alföld rónáiról a nyárfasort,
mamám vályogházát, a földpadlót,
mázolt szoba ázott széna szagát.
Istenem, de szép és mily régen volt.
Itt van előttem a fehér falú
ház kicsiny virággal megtelt kertje,
hajlott hátú apró öreganyám
virágoknak dalát énekelte.
„Kék nefelejcs” volt az ő nótája,
unokáknak örökül ezt hagyta,
itt van az orromban a régi nyár
eső utáni békés illata.
Életem körbeveszi a beton,
de el tudok merengeni eső
után itt is a nyári illaton.
Panelház szobájában átlépi
az időt, teret fent a csillagom,
illatokkal beszivárog a múlt,
emlékekkel, a kitárt ablakon.

Negyven év

Így, ötvenen túl az érzés, szerelem,
mi az? ...talán már én nem is ismerem...
Ha szembejönne velem, rám köszönne,
néznék rá talán, mint egy idegenre.

Hiába illegetné kéjesen magát,
néznék rá... már láttam valahol alkatát.
Lelkembe felrévedne-e vajon emléke,
mikor vén szívemnek volt ő a vendége?

Régen voltak azok a lázas éjszakák,
mikor Amor játszotta nekünk a dalát.
Mikor szerelmes sóhajok írták énekünk,
vonaglott szerelmüinktől fiatal életünk.

Egymásból ittuk az érzés bódító borát,
felfedezve mindent, ami adta akkor a csodát.
Akkor tanultuk meg, mi az: valakit szeretni,
egymásnak gyönyört adva örömből nevetni.

Akkor léptünk fel e csodálatos útra,
de bejárnám veled én, újra és újra.
Párom voltál, te, kincsem, jóban és rosszban,
vétettem én sokat, volt életem romban.

Te fogtad a kezem, és nem engedted el,
együtt küzdöttél velem betegségemmel.
Voltál akkor is nekem, ha én rossz voltam,
segítettél akkor is, ha megbotlottam.

Most, hogy több van utunkból „hátra”, mint előre,
mit mondanék a szerelemnek, ha szembejönne?
Megköszönném neki, hogy adott téged, nekem,
öreg kezedbe beletenném vénülő kezem.

Lehet, hogy elfelejtettem, mi az: szerelem,
nem vágyom újra, mert a régit szeretem.
Elmúlt már az ifjúkor szerelmes meséje,
de szeretetemnek most is neked szól zenéje.

Leéltünk kéz a kézben közel negyven évet,
fogadd, párom, szeretettel tőlem ezt a verset.
Egy csokor szeretet, mit asztalodra tettem.
Még húsz évet! Ha nem...legyen emlék e versem...